

EMILY DICKINSON U MOM GRADU

SLAĐAN LIPOVEC

d:p:k:m

SADRŽAJ

STOPIRANJE SKLIZASTOM NOĆI	2
mačak	3
pivo i mentol protiv lošeg ukusa	4
na krovu	5
neobavezno brijanje	6
halucinogeni anđeo	7
nostalgija za morem kao u mađarskih pjesnika	8
logično pitanje na kraju	9
NAJBRŽE TONU U MRAK MALI GRADOVI	10
živjeti u čazmi	11
mali gradovi, mrak i tragovi	12
kriva urastanja	13
vremena odvinuta unazad	14
emily dickinson u mom gradu	15
van goghove boje	16
SRIJEDA	17
ples	18

odlazak u kino	19
početkom ožujka	20
još je dan osjećaj proljeća	21
leptirov učinak	22
vikend ljubav	23
jesen	24
međusobno privlačenje dvaju tijela u nedjelju	25
nebeska tijela	26
i što se tu ima dodavati osim	28
MJESTO NA KOJE ĆE PONOVO DOĆI	30
na starim razglednicama	31
obično jutro 1996.	32
sadnja krumpira	33
zametak oluje	34
žetva	35
jastreb	36
slike sumraka	37
SMS jeseni	38
jesenje popodne	39
jaseni	40

mjesto na koje će ponovo doći	41
posljednja topla noć	42
MISLIŠ DA I NAS NETKO ČUJE	43
pogled iz stakla	44
nedostatak entuzijazma za ustajanje	45
neke bi stvari trebalo sagledati	46
žalosna mitska životinja	47
trenutak počinka	48
hrskavi tragovi na mrazu	49
KIŠA I VLAŽNA MJESEČINA	50
dani beskonačne dosade	51
20. IV. 2002. 20:32	52
kišna minijatura dugoga naslova	53
u nedostatku interesa	54
terorist	55
nesvjestice	56
mjesečar	57
noć dobrih pisaca	58

IZAZOV	60
izazov	61
ac/dc: the razor's edge	62
O autoru	64
Impresum	65

Idem tako Kamenim mostom,
igrajuć se vizijom zvjezdanih ratova,
i odjednom osjećam kako zrak
postaje šuman i višeslojan. (...)

Aleksej Parščikov, Novac

STOPIRANJE SKLIZASTOM NOĆI

MAČAK

s van

Goghova neba se
vrtložnim putanjama urušava
svjetlo praska u oko
i tlo naravno da nikog ne zanima
druga strana i zastave gore
zabodene ali meni je
obećan i zato večer-
as kao mačak
napeto vrebam

da

skočimzagrizem
sočnu krišku mladoga
mjeseca samo ako ga
psi ne otpsuju ako ga
ljudi ne odlaju u
nemirnu vodu
među šiblje

PIVO I MENTOL PROTIV LOŠEG UKUSA

ako je
vjetrometina neka je
vjetrena nek bude
vjetrina glasina svih
tih ljudi(na) iz
mjesta znatno manjeg
od priča koji sve znaju o
nama ali ništa ne govore
nama snagom prvoga lica dok pijemo
pivo i mentol da isperemo
loš okus u ustima kao i svake
nedjelje
barem ih jebemo da
im oplodimo
priče

NA KROVU

zabili smo se na izlazu
iz križevaca u
nekoj pripizdini kiša je
lijevala i sviralo
zabranjeno pušenje *kod kuće*
dok ti slože frku
zbog kola slupanih jebiga
glavno je da smo ostali
živi veli đuka
al nije mi bilo
svejedno dok smo bili
na krovu - smrdi
benzin nešto pucketa
a ti ne mreš
van na kraju nije bilo
ništa - nije to
bio američki auto
jebote to
sleti malo s ceste
i odmah odleti
u zrak

NEOBAVEZNO BRIJANJE

- i sinoć sam brijo
sa starim dabrom
- pa uvijek briješ s njim
- a ne nekad brijem i
s plavim jelenom znaš
plavoga jelena
- ne znam pomislim: da nisi to ti

HALUCINOGENI ANĐEO

stopirajući na zadnjim kilometrima
sklizaste noći koristimo
kišu i jutro da umijemo
poglede to nam sigurno šalje
naš dobri
andeo govoriš
pa ga primimo ispod pazuha
mokrih krila ulazeći u
birtiju popiti još jednu
na dug

NOSTALGIJA ZA MOREM KAO U MAĐARSKIH PJESNIKA

da ti uljepšam
dan pita me
đuka dok stojimo
na mostu pljujemo u
nabujalu česmu i uvlačimo
duboko pažljivo smotan prvi
jesenji dan veli da je upisao
riječni promet i jednog
će dana sve rijeke učiniti
plovnima pa zabrođiti do prvoga
mora može
odgovaram kad
isplovjavamo

LOGIČNO PITANJE NA KRAJU

- a što ćemo

poslije – nesmiljen je svaki

napušeni andeo iz hrvatske

poezije ali mi se ne damo smesti

svijajući mu na ledima njegova

retorička krila:

- kad poslije

- kad popušimo

- kad popušimo i sami letimo

bilo kamo

- ali samo još da odemo na ac/dc

pa se možemo baviti

politikom

- stegnutih tregera oko krila

pred objektivnim ćemo objektivima

kamera davati premijerske

odgovore

- i pri tom se fino smijuljiti svima

- u facu

- he he

NAJBRŽE TONU U MRAK MALI GRADOVI

ŽIVJETI U ČAZMI

živjeti u čazmi sve češće
od tvrdoga
očaja i crne skrutnute
zemlje poput brižnih puhača
stakla praviti
ptice gledati
kako se u letu
smrzavaju prebrzo
padaju

MALI GRADOVI, MRAK I TRAGOVI

najbrže tonu u mrak mali
gradovi što manji
to brže padaju kao i
čovjek koji hodajući kroz
sumračje primijeti
da mu ponestaje
tragova

KRIVA URASTANJA

postupno urastamo u jalovu srdžbu
željeznih dalekovoda željnih
razlistavanja kao i svaki
put kada se naoblači
zakrvavljenim prstima
potkopavamo vlastitu
nepokretnost očekujući da konačno
udari jaki pljusak a
kada se smrkne na naša
se smrknuta lica zalijeću noćni
leptiri kao na mrtvo cvijeće pa
se često budimo trepavica punih
njihovog lepeta iz kojega toče noć

VREMENA ODVINUTA UNAZAD

u ovom se gradu tjeskoba
odbija od šupljikavih zidova noću
ulice se uvijaju u dugočasno pretprešlo
stoljeće osjeća se samo mrklina kako
se mrvi kao pijesak pod tvojim nogama
kada se suspregne dah u koraku

a tko će
mliječnoj djeci moći
objasniti kamo je nestalo
nebo na kojem Česmički je
gledao rojeve mušica čitajući
ih kao latinske stihove?

EMILY DICKINSON U MOM GRADU

u gluho doba još jedne noći
bez vedrine ona se budi
baš u trenutku kada sanja
svoje šareno biće
naviklim
pokretima odijeva
gacice
grudnjak
čarape
kombine
vezenu košulju
suknju
pregaču obuva
lagane cipele i

kroz muklu tišinu zidova
gustoga mraka samo
prosijava prozirna
bjelina njenih
ruk u dok piše
grafite

VAN GOGHOVE BOJE

o mrzlim
iznenadnjima
poput snijega u ožujku
najbolje govore
raskvašene
cipele pa ipak
ustaje čim ptice
dolepršaju jutro pod
prozorom ljubice nanesene
žestokim potezima kao van
goghovom britvom pršte
kroz bjelilo cipele
mame je na
hodanje

SRIJEDA

PLES

nemoj
govoriš otvarati
kišobran zar ne vidiš
da i bez njega
letimo pod nama
topi se grad kada pogledamo
gore cijeli se korzo
sa svim svojim
stablima i pticama počinje
uzdizati lakoćom prvoga snijega
i naši prsti
i svi naši srsi plešu
ples grana s najkrupnijim
pahuljama

ODLAZAK U KINO

smijali smo se
ničemu hodajući
po smrznutom asfaltu
asfalte glavna sirovina
moga rodnog sela
govorio sam držeći te
za ruku u džepu
svog kaputa do početka
imali smo desetak
minuta kao stvorenih za
jedno piće i dok se preko
stola ljubimo usnama
muljavim od piva glumci su
baš bljedunjavi

POČETKOM OŽUJKA

samo zato što
zima već postaje
ukočena i nespretno
ukoričena ramom
prozora tako da se u njoj
kao na lošim
slikama od monotonije
bjeline više ne razaznaju dubine
staza pokreta i zvukova
između gipkih dlanova
grijemo nekoliko molekula
zraka
silazimo u
šume istjerivati
zimu toptanjem
i
svakim je treptajem
rasprskavamo u velike
zelene grude koje se upucavaju
suncu

JOŠ JE DAN OSJEĆAJ PROLJEĆA

dok
razlijeva se
niz padine livada
pa kroz prozor padajuće
sunce po redovima iz
kojih kao kroz paučinu
ispipavam odgovore ti
tako sigurno zatvaraš
klimavost vratiju moje
sobe najjednostavnijom
lirskom rečenicom sklapaš knjigu
koju više i neću
otvoriti a da se ne
ponadam pogledu kojim
ozelenjuješ vode

LEPTIROV UČINAK

otvorim li
prozor uplazit će
još više praznine
u stan

svakom je besciljnom
kretnjom povećavam
(ali)
u kutu koji se
razdvaja nepripitomljene
zakonima fizike tvoje malene
papuče u rastu
je preneražavaju golim koracima
one prosijavaju
sumračje - premda ne otvaramo
prozore i ne razmičemo
zastore burkamo
atmosferu uzrokujući
bar jednu dobru
oluju

VIKEND LJUBAV

jedva dočekamo
petak subotom
još nešto
radimo tek nedjelju
kao krišku domaćega
kruha premazujemo
pekmezom pijemo
mlado vino oblizujemo si
ljepljivu jesen na krajevima
usana šećući slijedimo
zadnje tragove
dana polegle na
rijeku koja i sama
tone u
sumrak

uznemireni
poput njezine površine
od praćakanja
riba vraćamo se
jer naši ruksaci
već spremni
(u njima su
složeni
ponedjeljak
utorak
srijeda
četvrtak
petak)
potovaruju nas
jureći svaki
na svoj autobus

JESEN

kako da smislim

pjesmu kako

u nju

da smjestim

prve prijetnje

jeseni

a da

ne

napišem

lijepa

topla

tijela

i ovijem ih

pokrivačem

MEĐUSOBNO PRIVLAČENJE DVAJU TIJELA U NEDJELJU

kada
nemamo
ni cigareta
ni kave
ni soka
nemamo
novca ni mnoštva
ostalih stvari za koje
ni ne znamo da postoje
pa se i ne mogu uvući
u pjesmu kroz otvoren prozor
kao lastavice koje u
parovima pridržavaju dalekovode
ili ove krošnje raspirene zelenilom
cvrkuta prhuta i vjetra po
treperavoj koži naših
tijela od brzih
vižljastih životinja kao
na arcimboldijevim slikama

NEBESKA TIJELA

večer prianja
na kožu upliće se
u drveće po gnijezdima se
oko nas legu
galaktička jata roje se
tek sneseni planeti plešući
oslobodeni zamišljenih pravilnih
putanja od njihova kovitlanja
svi se pravocrtni surovi
i blagi bogovi urušavaju nelinearnim
jednadžbama i treskaju
o tlo pred našim
očima odskoče još nekoliko
puta u sve nepravilnjim
amplitudama dok se
potpuno ne
umire

još čemo dim
dva uvući
ispuhnuti
zavitlati
opušak u
noć prije nego postane
dovoljno udobna da i sami
legnemo u nju i duboko
pripijemo svoja nebeska
tijela
od mesa
seksa i teksta
kao i sve ostale tople
i bešumne i nevidljive

životinje osjećajući
pritom onu svemirsku vrstu
zadovoljstva i više nego
dovoljnu da započnem(o)
pjesmu

I ŠTO SE TU IMA DODAVATI OSIM

popisati sve
redom od novogodišnjeg tuluma
na kojem sam slučajno završio
čim vidim kako otvaraš bocu vina
zubima znam da to može
samo jedna osoba
zato u praznom autobusu odmah
sjedam do tebe pričaš
kako si slomila vrat na KUD idijotima
u puli a kako se slike kroz stakla voze unatrag
tako te prvi put vidim
kad si završila prvi
razred a tog ljeta ja sam
već izlazio u kino pa nekamo
poslije u gimnaziji pod satom
pišeš mi pismo o proljeću
o frkama pred maturu
*(brojevi poginulih i ranjenih u prvom
i drugom svjetskom ratu datumi
bitaka sve brojke za pamćenje)*
i o tom što bismo mogli da me puste
u petak potpisuješ *tvoja zelena*
djevojka ali i prije nego to pročitam na straži
u borongaju ne postoji taj
koji će skužit me i zaustaviti
u bijegu - ma kakvom bijegu
- u naletu dok čekaš
u plavoj fiesti vozeći u šumu
i prije nego kažeš popipaj
ne nosim gaćice ja
to već znam kao što znam
kako su sve ove srne koje

izljeću pred nas jadne
i nepokretne spram onih u nama
kao što i inače
sve znamo i prije
nego to čujemo ili
kažemo ili
napišemo ili
pročitamo među milijardama
ljudi samo
tijja
nosimo slične zelene
slike u očima čak i na potpuno odvojenim
mjestima svih ovih godina
koje sumanuto jure pod našim
nogama između pisama mailova vikenda praznika
i praznih dana kada i nakon drugog
razgovora dugog osamdesetak kilometara i dva
tjedna snažne čežnje baš
prije nego te u pauzi između
ovih
dvaju stihova
opet nazovem dobijem SMS *ustvari ti*
nemam što reći ali fali mi
ona komunikacija s tobom koja nije
samo razgovor je l' ti narasla brada
vidimo se u srijedu, ha?

MJESTO NA KOJE ĆE PONOVO DOĆI

NA STARIM RAZGLEDNICAMA

kakve se mogu još
naći po starinskim
kredencima jer nisu
otposlane ikome
a čitavu seriju izradio je
čini se jedan
majstor koristeći modele
baš ovdašnjih ljudi kako
poput ptica očima
zoblju zrelu mjesecinu
a poslije ju potajice
isplakuju u kristalne
posude vremenom ih
skrivajući od pogleda
nenadanih gostiju
(koji nikako ne dolaze)
u prašnjače ormare
da bi ih još
eventualno jednom prije
smrti pažljivo očistili
i u polutami svojih
sve tiših kuća pustili
da svijetle

OBIČNO JUTRO 1996.

starci uprežu
konje nedvojbeno
dolazi proljeće osjetim
to dok čitam
emily dickinson i slušam
iron maiden (što povezuje
emily i maidene pita me
brane prezime dickinson
mogao bih odgovoriti ali
zapravo sve
ovo u pjesmi povezujem
ja) i zato
kad me zovnu isključujem
muziku zatvaram
knjigu izlazim iz
zagrade pa pijemo
kavu i rakiju pljunemo
u ruke uzmemo
vile i tovarimo
gnoj s kojega se
kao s usopljenih
životinja kao iz naših usta
putanjama vijugavih
matematičkih formula magla
proteže širom
oranica

SADNJA KRUMPIRA

susjedi
zemljastih lica i ruku
u kojima krumpir postaje
jestiva gruda svjetlosti
izlaze iz van
goghove slike iz travnja
1885. i pomažu nam
dok polažemo sjeme u
brazdino krilo kao jaja
prhka se prašina hvata
po našim znojnim
licima i rukama postajući
vidljiva kao i živica zanesena
zbog ptičjega žagora u svakoj
od pjesama anke žagar u čijem
zelenom hladu osmijeh
našega umora postaje
bjeljim

ZAMETAK OLUJE

po višedimenzijskim grafikonima
neba vjetrovi vijaju
vatene grudice
oblaka

turbulentnim ih zubićima
čupkaju rasplećući im kovrče
u lelujave maglice

žito okrenuvši glave
kamo njihove teške
sjene prolaze sa strepnjom
ih promatra

ŽETVA

tek kada
odahnemo kao srpom
rasječen oblak
okupa dan

sve naše
misli su naše molitve
od brzoga rada i međusobnog
pomaganja pri čemu zaboravimo
sitne pakosti i svađe suspregnule
čitav svemir da ne promokri
prije negoli kruv
pohranimo pod krov

između topota kapi i
najmanjih kvarkova zrnja bog
neka se odmara

JASTREB

svakim
perom prilagoden
prepušten povoljnim strujama
po plavoj pozadini neba
ispisujući sve manje
kružnice on
usputno pogledava
i strnište koje pucketa
pod mojim tabanima
(vidi kako nespretno mičem
nožnim prstima između slamki)
a zatim strelovito

sunovraćuje

sasvim na drugu stranu

SLIKE SUMRAKA

1.

dan kao gaćice
svlači posljednji
svlak tama iz
šuma izranja

! srnjak
najprije pritajan
pogled
a zatim svaki mu
pokret brzi je
skok i let
preko zatalasanog klasja
u mrak

2.

lepršavim letom
provlači nevidljivu granicu
dana i noći
kradljivica svjetla kojim
je ukrasila prsa i rep
svraka iz kljuna pljuje
mrak

SMS JESENI

umorna poput
laveža staroga
psa kiša je
obješena u
krošnjama

JESENJE POPODNE

nije
pjesma a ja
ne volim ili jednostavno nisam
u prilici o životu razmišljati
sa strane i kada prvi
sjeverac naježi kukuruzišta
mirisom snijega ne mogu
mirno *svaliti se na*
divan zapaliti
cigaretu i čekati
da mi na okno zakuca
nego dok mi vjetar zapahuje
dah provjeravam
lanac natačem
gorivo palim
motorku i pilim
drva - miris
benzina i ulja sagorijeva
oštar zrak cjepanice
ispiljujem u stihove
(o) jeseni

JASENI

njih nemoj dirati
kaže mi stara kad
misli da se previše
uživim u iskrčivanje
oni su bili ovoliki i kad
sam ja došla

ja ugasim pilu
pa ih nekoliko trenutaka
u tišini gledamo zadivljeno
kao bića mnogo starija i veća
od naših sjećanja zajedno
a ponekad
obglimo ih priljubivši lica
uz njihove sitno
naborane kore
i dozovemo vjetar da ih ziba
sa svih njihovih 25 metara
iz čistoga zadovoljstva

MJESTO NA KOJE ĆE PONOVO DOĆI

kao što
ptice pred
polazak po najtanjam
granama sliče
živim plodovima
breza i kada prhne
vjetar padaju
uvis
tako i njihov
lepet zaostao u treptanju
zakašnjelog lišća čini
živu tišinu -
- mjesto na koje će
ponovo doći

POSLJEDNJA TOPLA NOĆ

kolika bi bila
praznina iznad
dvorišta da nema
ovoga oraha
kažeš
ovo je možda
posljednja topla noć
ove godine i u tišini
koja se zavlači u razgovor
sa slutnjom skoroga
putovanja i zime slušamo
kako vjetar kruni
suhe listove riječi

šumno ih sunovraća
u kosome padu

na podlozi
mjesečine pomiješane
s tankom naoblakom
praznina između fraktalnih
grana postaje sve
vidljivija

MISLIŠ DA I NAS NETKO ČUJE

POGLED IZ STAKLA

sa suprotne strane
blijedog odraza
ukočenoga pogleda
na staklu noć
ostavlja svoju sjenu

NEDOSTATAK ENTUZIJAZMA ZA USTAJANJE

kad se raskriljuje jutro
kao kakva bijela ptičurina ti još spavaš
i premda te postupno iz polusna nevoljka
tromost tog jesenjeg
jutra primamljuje
maglastim plaženjem glasova
s ulice ne otvaraš oči

ako je govor samo strujanje zraka
raznim šupljinama misliš da netko
i naše riječi čuje tek poput listova
koje cestom viaja imalo jači vjetar

NEKE BI STVARI TREBALO SAGLEDATI

neke bi stvari
trebalo sagledati
kažeš naprimjer
ovu gustu maglu
koja nagriza
asfalt i uvlači se
i u najmanje rasporke
ispunjavajući
praznine između
svakog našeg atoma tako
da u prolazu jedni
druge ni ne primjećujemo

ŽALOSNA MITSKA ŽIVOTINJA

između praznina
koje se šire pokušavaš
bar na trenutak zaustaviti
svoje kentaursko tijelo u propnju
no surovi ti digitalni
rasjeci vremena jašu
za vratom goneći tvoj dah
u galop istreniranim gruvanjem
u slabine kao životinju

TRENUTAK POČINKA

koliko trenutaka napokon
preostane da se
mirno ot puhne
pun mjesec i svu svjetlost
zvijezda uputi nazad prema
izvoru koji se stalno udaljava
jer diše
širi se
svemir

i premda je sve toliko veliko
čovjek da se osjeti
baš božanski

HRSKAVI TRGOVI NA MRAZU

obično
kad mraz stegne
iznenada presiječe
t/e
hrskav srh straha
da zapravo tumaraš
hladnom noći
nepregledne pustinje između dina
koje fleševima preslaguje
ne vjetar nego
pijana mjesecina sine ti
da je to
kristalizirano svjetlo koje mrviš
koracima ustvari odbljesak
lažnoga odsjaja i
premda o tome
nikome ništa ne
govoriš ni ne slutiš
da bi te netko bolesno
neispavan mogao slijediti
tragom pijeska i inju
ispod kapaka

KIŠA I VLAŽNA MJESEČINA

DANI BESKONAČNE DOSADE

od ovoga neprestanoga
šupljega lijevanja iz dana
u dan čovjek naprsto
ogluši za sve
šumove osim jednoličnog
šumora kiše

pokoji
automobil se šljapćući
odvlači u sumračje i kako
u zavojima nestaje njegovo
mokro oktansko šištanje
tako se iznova navlači
(s/š)umorna kišna
tišina

subota se pod nama
razvlačila
kao dugočasna
kišna glista

krhotine plavoga svjetla
policijskog automobila prosute
po ljeskavoj površini ceste
svemu su davala svečarski gotovo
božićni ton

iz olupine bijele tavrie
u grabi ljudi su polugoli
istrčani iz svojih zamagljenih
kuhinja na kišu izvlačili
nečiji leš

šutjeli smo činilo se
da je vlažni srh
smrti iz grabe
kroz dignuta stakla
prodro udobno
se zavalivši na stražnja
sjedala u tom
trenutku

u sljedećem
povećavaš gas
mijenjaš brzinu
s frendovima se nalazimo u gradu
naručujemo pivo
pričamo što se dogodilo

20. IV. 2002. 20:32

KIŠNA MINIJATURA DUGOG NASLOVA

kiša
što ne
popuštaju i
već šestu im
noć pljušte (po)
krošnjama obližnja
se stabla i dalje
napijaju

U NEDOSTATKU INTERESA

za
bilo što
drugo brojiš bilježiš i
katalogiziraš najrazličitije vrste
kiša
proljetna kiša koja miriši
na šapat šume
travovabac - lagana kiša koju
posebno vole
seljaci što se vidi iz imena
kojim je zovu
pljusak iz jednog jedinog oblaka
teški zastori kiša koje nabiru
mahovi vjetra
duge i besmislene kiše koje se
sporo ljušte poput minuta
neobične kiše -
s pijeskom
kiše žaba
meteorske kiše (o kojima
trenutno možeš samo
sanjati)

naravno tu su još
i kisele kiše
i ljudi ko kisele pičke
i teško da ima smisla da dalje
o tome pišem

TERORIST

meteorske kiše

prorupljuju

nebo

slika koja mi je

naprosto dovoljna

i dovoljno udaljena

od velikih i nadasve zajedničkih

ideja ideologija i histeričnih

zamisli o parceliranju tolikoga

prostora moćnih satelita

koji to podržavaju noćnih

nevidljivih lovaca teških

bombardera i sličnih borbenih

letjelica kojima nema mjesta

niti na mojem nebu

niti u mojoj pjesmi

zato ih sve

u ovome stihu uništavam

eksplodiraju li

u istom trenutku

kad padne noć

bit će to prekrasan prizor

kao da začuđenim derežanskim

nebom iskre kiše

kometa

NESVJESTICE

je li sve
ovo zbog istrošenosti
godina ovo podlijeganje
tijela koje pucaju
lake nesvjestice - kad
naglo ustanem ustvari vrtoglavo
padam najprije zaiskri
pred očima a zatim počinje
sunovraćivanje

i kada
se povratim kada
se prenem sjene jeseni
već postanu izdužene
i prenerazi
me neko nepoznato
vrijeme

kao da iz ogledala
netko drugi gleda
nekoga drugoga mene

kao da pita kamo
smo nestali svi
s prvih stranica
knjige

MJESEČAR

mjesečina je pas bijesan
od nesanice umnažaju se
glasovi
u glavi stroboskopske slike
vrište nošene naletima
ludoga juga

ma i zatvorio
prozore praznina započinje
već tamo gdje završava
tijelo na beskrajnoj kochinoj
krivulji duž koje te načinje
strah

saving your settings...

*windows is shutting
down*

ali od
mjesečine nema
skrivanja nema
bježanja od njenoga
reskoga režanja i nema
ti sna

NOĆ DOBRIH PISACA

u praskozorje
ptice ponekad poprime nešto
od anđela nešto
od njihove nevidljivosti
dobrohotnosti kojom se
javljaju kljucajući
noć kao i krajne nevoljkosti
da slete kad pada
kiša

po tome im nalikuju
(a mogu li nalikovati
oni koje ne vidiš ovdje
je nebitno pitanje)
i oni istinski dobri
pisci s kojima liježeš
u krevet kojima još s večeri
pažljivo natučeš
jastuke i čije zauzvrat
baš negdje pred jutro
sanjaš rečenice

u derezi u pet sati
pali se javna rasvjeta
premda ni za to sa sigurnošću
ne možeš tvrditi
sanjaš li i-
li će sudeći barem
po zvukovima koje čuješ napokon
svanuti lijep
dan

toliko plav

i proziran da će im namah
osušiti krila

IZAZOV

IZAZOV

cesta koje smo znali stopirati u bilo koje doba dana ili noći, kada nas ništa ne bi moglo prisiliti da se vratimo u svoje skučene sobe jer hormonima su i sama naša tijela bila prespora, premalo pokretna, i dosada bi, poput mraza, stegnula iznenada, i sve oko nas, a nama bi naprsto zamirisala daljina tih cesta koje nas još nisu poznavale, ali su baš zbog toga bile neobično podatne našim lakim stopalima, da bi s godinama postale spore i nepristupačne, na neki način opasnije, i promijenile oblik novim krpama asfalta, kao i pamćenje, i kao pamćenje su zbog toga pomalo nakazne, osobito za ovakvih prašnih dana duge suše, ali i dalje se pružaju i prostiru, čvoraju se i sastaju, daju i oduzimaju prednost, i zavijaju poput pasa na mjesecinu, kao ova rečenica, između zareza zbumujućih koliko i prometni znakovi, kojoj se bojim staviti točku da ne bih nepovratno ubio ovaj osjećaj zbog kojeg sam i počeo, a koji se javlja bilo kad, naprimjer i sada, kad iznenadna kiša napokon isplahne užegli dan, a večer ovako posebno zamiriše kao večera nakon duga puta, s potpuno nepoznatim ljudima, na najprometnijem od raskršća zamišljenoga velegrada

AC/DC: THE RAZOR'S EDGE

razdijelimo bilo koju
nedjelu na šezdeset i četiri
suprotno
obojena polja potočimo
rakiju i s njenim nas
mirisom kao izazov
prožima *high voltage*
zvuk to mačjim prikradanjem
činela započinje naša
stvar prvi su potezi
ionako tek toliko da razgibamo
prste ali već prijelaz
bubnjeva užvitlavajući impulse
u mozgu oštrinom
pića isprepliće zmijugave
melodije gitara sa svakim se
moćnim akordom provlači
pritajena opasnost nebrojenih mogućnosti kombiniranja *satan gets*
you satan gets you ne znam ti
sljedeći potez ali kada se promijeni
ritam malo ja diktiram
igru *and here it comes -*
- *the razors edge* završnica je
čista prašiona mećava
elektrona turbulentna gibanja
u krvnim žilama adrenalinske vibracije
najneočekivanijeg poteza čudesnoga skakača
Angusa Younga
na pozornici među petnaest
tisuća ljudi na koncertu
ponovo
ludi smo imamo

šesnaest godina

i tu su

i naši prijatelji

i svi

Slađan Lipovec

Rođen 1972. u Bjelovaru. Poeziju, prozu i eseje objavljuje u hrvatskoj i inozemnoj periodici te na Hrvatskom radiju. Urednik i suautor interaktivnog CD-ROM-a *Teslin dan* (s Vladimirom Končarom, 2006, 2007). Dobitnik više nagrada za poeziju i kratke priče, a tekstovi su mu prevođeni na desetak jezika i uvršteni u antologije i preglede. Izvršni je urednik časopisa za književnost Quorum.

Objavio: *Posljednja topla noć* (poezija, u suautorstvu s Evelinom Rudan i Denisom Peričićem, 2002), *Emily Dickinson u mom gradu* (poezija, 2003, 2006), *Rijeke i mjesecine* (poezija, 2007, 2010), *U nekoj od mogućih stvarnosti* (poezija, 2010) i *Meydii (Međudjelovanja,* izabrana poezija na ukrajinskom, 2014).

Biblioteka Mali rakun

knjiga 16

Sladjan Lipovec

EMILY DICKINSON U MOM GRADU

drugo, izmijenjeno izdanje

© 2006 Sladjan Lipovec

**© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2006, 2015, 2016**

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Aleksandra David

Urednici

Krešimir Pintarić

Dario Grgić

Fotografija

© Domagoj Lozina

ISBN 978-953-6924-45-5 (HTML)

ISBN 978-953-345-090-2 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-091-9 (PDF)

ISBN 978-953-345-092-6 (MOBI)

Prvo izdanje

Naklada MD, Zagreb, 2003.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Čazme.**